

PREDIR LA MORT

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

Escriure. O no fer-ho. La noia es diu que potser no és prou dotada per dir alguna cosa interessant, pensa que potser ja s'ha escrit tot i no queda gaires termes per tocar. Una amiga de la mare l'anima a fer-ho i ella li fa cas. Ha comprat una llibreta i escriurà tot el que li passi pel cap, però no ho deixarà llegit a ningú. Els secrets quedaran escrits en el paper i quan ho tingui tot ple potser en comprarà una altra, no ho sap, o potser cremarà tots els escrits.

Al seu petit poble no passen gaires coses, però ella té un secret que sols ella sap, no ho ha dit mai a ningú ni pensa fer-ho pensarien que li falta un caragol.

Ella a vegades somia que passen coses, quasi sempre desagradables i moltes vegades es compleixen. També sol endevinar qui ha mort, quan sent tocar a difunts.

Això són coses molt dolentes, les monges diuen és endimoniada. Una vegada va dir en sentir el retruc de les campanes tristes : Ha mort el vell Peraire.

La monge com a càstig la va fer fregar tota la classe amb lleixiu, aquestes coses no es diuen, sobretot si són veritat.

Ara la noia ja no va a l'escola però va anotant en un quadern tots els somnis, totes les morts i es pregunta si serà prou eixerida per prediure la seva mort.

Els quaderns s'amuntonen a les golfes, té una edat més propera a la vellesa que la joventut i es pregunta de què li ha servit el seu do, de res. Solament per patir i amb tristesa pensa que potser hauria de llençar els quaderns, ja que no té família, mai s'ha casat. Tampoc ha deixat mai llegir els seus escrits, quasi tots de somnis malauradament sempre complerts.

La mort mai l'enganya i ella la prediu i prediu però ningú ho sap.